

ПРОТОКОЛ

№ 182

гр. Пазарджик, 06.04.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на шести април през две хиляди двадесет и втора година
в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилев
Димитър П. Бозаджиев

при участието на секретаря Лилия Г. Кирякова
Сложи за разглеждане докладваното от Димитър П. Бозаджиев Въззивно
гражданско дело № 20225200500151 по описа за 2022 година.
На именното повикване в 10:00 часа се явиха:

Жалбоподателят Н. Н. АЗ. се явява лично и с процесуалния му
представител- адв. Ат. Ст. Уз..

За ответника Главна Дирекция "Изпълнение на Наказанията" гр. София
се явява юрисконсулт Р. ТР. Р., редовно упълномощен.

Жалб. А. – Имам искане, преди даване ход на делото. Моля съдът да
разпорежи на охраната, на служителите Областно звено – гр. Пазарджик, да
ми свалят помощните средствата – коланът ми и белезниците на краката,
защото се чувства унижен, изтезаван пред настоящият състав. По ГПК нито
един участник не е вързан. В нарушение на чл. 1 и чл. 4 във вр. с чл. 52
параграф 3 от Хартата на основните права на ЕС във вр. с чл. 3 от
ЕКЗПЧОС. В този смисъл административните съдилища са признали, че е
нарушение и разпореждат с протоколно определение. Пазарджишкият
окръжен съд също е признал- съдия- докладчик М.Д. при други съдебни
заседания е разпоредила да ми се свалят всички помощни средства. Аз се
чувствам унижен. По реда на ГПК считам, че е в нарушение, съгласно
правото на ЕС и такъв ред няма нито един участник да е вързан пред съда като
участник говоря, не говоря по време на движение.

Съдът разпорежи да бъдат свалени белезниците и на ръцете и на краката,
без колана, тъй като същият, като помощно средство не създава неудобства и

не го поставя в унизително положение.

Адв. У. – Аз не виждам процесуални пречки. Да се даде ход на делото.

Юрк. Р. – Да се даде ход на делото.

Съдът, при условията на чл.142 ал.1 от ГПК,

О П Р Е Д Е Л И :

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО:

На основание чл.268 ал.1 от ГПК, **ДОКЛАДВА СЕ ДЕЛОТО:**

С Решение №1125/15.12.2021г., постановено по гр.д. №20215220101208/2021г. по описа на РС- Пазарджик са отхвърлени исковете по чл.71, ал.1, т.1 и т.2 от ЗЗДискр, предявени от ищеца Н. Н. АЗ., с ЕГН ***, изтърпяващ наказание „Доживотен затвор“ в Затвора- гр.Пазарджик, против ГД „Изпълнение на наказанията“ гр.София, бул.“Ген.Н.Столетов“ №21 за установяване, че в периода 14.04.2014г.- 18.09.2020г., администрацията на Затвора в гр.Пазарджик, която е подчинена на ответника е нарушила правото на ищеца на равенство в третирането в сравнение с лишените от свобода в затворите в гр.София и гр.Ловеч, тъй като е съставяла опис на личните му вещи при всеки негов личен обиск по чл.92 ЗИНЗС, което нарушение е основано на признака на лично положение на ищеца и за осъждане на ответника да преустанови нарушението и да се въздържа в бъдеще от по-нататъшни нарушения.

Оставена е без разглеждане, на основание чл.299, ал.1 и ал.2 от ГПК, исквата молба на ищеца Н. Н. АЗ., с ЕГН ***, изтърпяващ наказание „Доживотен затвор“ в Затвора- гр.Пазарджик, против ГД „Изпълнение на наказанията“ гр.София, бул.“Ген.Н.Столетов“ №21, с която на основание чл.71, ал.1, т.1 и т.2 от ЗЗДискр иска от съда да установи, че в периода 14.04.2014г.- 18.09.2020г., администрацията на затвора в гр.Пазарджик, която е подчинена на ответника е нарушила правото на ищеца на равенство в третирането в сравнение с лишените от свобода в затворите в гр.София и гр.Ловеч, тъй като не е обособила в затвора помещение за постригване на лишените от свобода, което нарушение е основано на признака лично положение на ищеца, както да се осъди ответника за преустанови нарушението и да се въздържа в бъдеще от по-нататъшни нарушения, като е прекратено производството в тази му част.

Постановено е да се приложи по делото заверен препис от решението по гр.д.№1058/2018г. на РС- Пазарджик с отбелязване датата на влизане в сила.

Осъден е ищецът Н. Н. АЗ., с ЕГН *****, да заплати на ответника ГД „Изпълнение на наказанията“ гр.София, сумата от 80лв.- юрисконсултско възнаграждение.

Против това решение е постъпила въззивна жалба от Н. Н. АЗ., чрез назначения му процесуален представител адв.А.У..

Твърди се в същата, че обжалваното решение е неправилно, поради съществени нарушения на съдопроизводствените правила, нарушаване на материалния закон и необоснованост.

Относно същественото процесуално нарушение се визира, че първоинстанционният съд е отхвърлил един от исквете за дискриминация /относно липсата на помещение за подстригване в Затвор Пазарджик/ с мотива, че по предмета на този иск има вече влязло в сила решение по гр.д. №1058/2018г. на РС- Пазарджик.

Твърди се, че позоваването на това решение е извършено в съществено нарушение на процесуалните правила за формиране на предмета и способите за доказване- защото възражението за наличието на такова възражение липсва, както в отговора на ответника, така и като евентуално „служебно известен“ факт по доклада на делото.

Сочи се, че цитирания съдебен акт не е сред доказателствата по делото, поради което от неговото съдържание не може да се установи действително наличие на сочената от първоинстанционния съд идентичност на двата спора- включително по отношение на техния времеви период.

Визира се, че независимо от това- евентуалното наличие на съдебно решение, което е влязло в законна сила през 2018г., обективно не може да бъде пречка за допустимостта на част от сега повдигнатия от ищеца спор- в периода след 2018г.

Относно нарушаването на материалния закон се сочи, че първоинстанционният съд е отхвърлил втория от исквете за дискриминация /относно съставянето на подробен протокол за пренасяните при делегация на лишения от свобода вещи/ с мотива, че спрямо ищеца не е била извършвана

пряка или непряка дискриминация- защото ищецът не бил „третиран“ различно от останалите лишени от свобода от Затвора гр.Пазарджик, с които той се намира в напълно идентични условия- за разлика от условията на лишените от свобода от другите затвори, които се намират под „юрисдикцията“ на началниците на съответните затвори- поради което ищецът не се намира с тези лица при „сравними сходни обстоятелства“ по смисъла на чл.4, ал.2 от ЗЗДискр.

Твърди се, че мотивирайки се по този начин, първоинстанционният съд явно не е съобразил, че установяването на „по- неблагоприятно третиране“ на ищеца при „сравними сходни обстоятелства“ е предвидено само в хипотезата на „пряка дискриминация“ по смисъла на чл.4, ал.2 от ЗЗДискр, но не и в хипотезата на „непряка дискриминация“ по чл.4, ал.3 от ЗЗДискр, поради което евентуалната липса на „сравними сходни обстоятелства“ между ищеца и лишените от свобода в други затвори, не може да обоснове отхвърлянето на иска за непряка дискриминация по чл.4, ал.3 от ЗЗДискр.

Твърди се, че анализирайки превратно съдържанието на цитираните от първоинстанционния съд решения на ВКС, същият не се е съобразил, че последния е отхвърлил възможността за сравняване на условията на осъдените в различните затвори, само в хипотезата на „пряка дискриминация“ по чл.4, ал.2 от ЗЗДискр, но не и в хипотезата на „непряка дискриминация“ по чл.4, ал.3 от ЗЗДискр.

Визира се, че в настоящия случай от страна на ищецът се твърди, че съставянето на подробен протокол за пренасяните от него вещи при всяко негово придвижване извън и към затвора, се основават на акт на началника на този затвор, който е лишен от правно основание по ЗИНЗС или друг акт, и съответно, че същият е самоволен и незаконосъобразен. Същевременно се приема, че този незаконосъобразен акт на началника на затвора, поставя не само ищеца, но и всички останали лишени от свобода от същия затвор в по-неравностойно положение в сравнение с лишените от свобода от другите затвори. Т.е., в случая ищецът е поставен в условията на „параграф 22“- при които по силата на лишен от правно основание вътрешен акт на началника на затвора, ищецът и останалите лишени от свобода от същия затвор са третирани еднакво /неравностойно/ помежду си и затова никой от тях /и в частност ищецът/, няма правно основание да твърди, че е дискриминиран-

независимо, че с този акт на началника на затвора и ищецът и останалите лишени от свобода от същия затвор за поставени в явно по-неравносвоятно положение спрямо лишените от свобода в други затвори.

Визира се, че същевременно първоинстанционният съд е разгледал и се е произнесъл по основателността на този иск само с оглед на установената /според него/ липса на извършена спрямо ищеца пряка и непряка дискриминация. Отбелязва се обаче, че съгласно изрично изявление на ищеца в съдебно заседание, отразено в протокола на стр.57 от делото, ищецът се е позовал, както на наличието на извършена спрямо него дискриминация по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр /включваща пряката и непряката й форма/, така и наличие на дискриминация под формата на „Тормоз“. В тази връзка се приема, че първоинстанционният съд е бил длъжен да обсъди основателността на този иск и с оглед евентуално извършен спрямо ищеца „Тормоз“ по смисъла на параграф 1, т.1 от ДР на ЗЗДискр, във вр. с чл.5, пр.1 от ЗЗДискр, който представлява специална форма на дискриминация по чл.4, ал.2 от ЗЗДискр, основаваща се на „по-неблагоприятно третиране... при сравними сходни обстоятелства“ и непряката дискриминация на чл.4, ал.3 от ЗЗДискр, основаваща се на „по-неблагоприятно положение“, при които наличието на дискриминация се установява при сравняване на положението на ищеца спрямо други „лица“.

Относно необосноваността се сочи, че изводът на първоинстанционния съд, че спрямо ищеца не е извършена нито една от формите на дискриминация, не съответства логически на обективно произтичащите от поведението на ответника негативни последици върху честта, достойнството и физиката на ищеца, който периодично е подложен и неосноваващ се на законно основание престой до съставянето на подробен протокол за обиск и проверка на личния багаж, както и липсата на подходящо помещение за подстригване.

Твърди се, че предявените иски от ищеца са допустими и основателни, поради наличието на всички необходими за тяхното разглеждане и уважаване, процесуални и материалноправни предпоставки, произтичащи от изложеното по-горе обсъждане на фактите по делото и приложимия закон към тях.

Искането е да се отмени обжалваното решение, като съответно се

уважат предявените от ищеца искове.

Против решение е постъпила и въззивна жалба от Назим Назми А..

Твърди в същата, че постановеното решение противоречи на материалния закон, както е и необосновано.

В този смисъл се излагат подробни съображения в смисъла изложен в първата подадена въззивна жалба от процесуалния представител на А..

Искането е да се отмени по същество обжалваното решение и да се постанови ново решение, с което се уважи подадената жалба, като основателна, съгласно закона.

В срок е постъпил писмен отговор от другата страна в процеса- Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ към Министерство на правосъдието, чрез процесуалния му представител юриск. Р.Р. на първата подадена въззивна жалба, като такъв не е постъпил на втората подадена въззивна жалба от А..

В него се визира, че първоинстанционният съд много ясно се е произнесъл относно липсата на помещение за подстригване, като правилно е съобразил факта, че този спор между страните е решен с влязло в сила решение по гр.д.№1058/2018г. на РС- Пазарджик.

Приема се, че по повдигнатия от ищеца правен спор е формирана сила на присъдено нещо, която представлява процесуална пречка за неговото пререшаване- чл.299, ал.1 от ГПК.

По отношение на твърденията за издаваните протоколи за обиск при конвой се цитират разпоредбите на чл.15 от ЗИНЗС, чл.19, ал.4 от ЗИНЗС, във вр. с чл.37, т.2 и чл.46, ал.2 от ЗМВР.

Счита се, че по никакъв начин не се поставя лишения от свобода от Затвора- гр.Пазарджик в по- неблагоприятни условия, дори напротив, пази се тяхното имущество и вещи от чуждо посегателство или евентуален умисъл в тази насока.

Приема се, че постановеното решение е обосновано, законосъобразно и без съществени процесуални нарушения, с оглед на което моли същото да се остави в сила.

В този смисъл се излагат подробни съображения.

Искането е съдът, да постанови решение, с което подадената въззивна жалба се остави без уважение, а обжалваното първоинстанционно решение,

като правилно, законосъобразно и обосновани се потвърди.

С Решение №59/22.01.2022г., постановено по гр.д. №2021522010120882021г. по описа на РС- Пазарджик е отхвърлена молбата на Н. Н. АЗ., с ЕГН *****, изтърпяващ наказание „доживотен затвор“ в Затвора- гр.Пазарджик, чрез процесуалния му адв.А.У., за допълване на Решение №1125 от 15.12.2021г. по гр.д.№1208/2021г. по описа на РС- Пазарджик с произнасяне по искове по чл.5 от ЗЗДискр за защита на ищеца от дискриминация чрез тормоз на основата на признаците по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр, осъществен от ответника ГД „Изпълнение на наказанията“, гр.София, бул.“Ген. Н.Столетов“ №21.

Против това решение е постъпила въззивна жалба от Н. Н. АЗ., чрез процесуалния му представител адв.А.У..

Твърди се в същата, че констатациите на първоинстанционният съд да откаже допълване на постановеното от него решение под №1125 са в явно и съществено фактическо, материалноправно, процесуално и логическо противоречие с тази част от последващите /допълнителни/ мотиви на решението /формулирани в съдържанието на изр.5-то и изр. 6-то от последния абзац на стр.2-ра от решението, както и изр.1-во и изр.2-ро на стр.3-та от решението/, където се цитира изрече „тормоз“. В тази насока се твърди, че няма никакво съмнение, че в съответствие с конкретното разпореждане на съда и съответно по реда на чл.143, ал.2 от ГПК, ищецът своевременно е конкретизирал и допълнил твърденията си за наличие на дискриминация- включително и под формата на „тормоз“, основаващ се на признака „лично положение“ по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр и съответно ищецът е поискал защита от тази форма на дискриминация. Цитират се мотиви от постановеното съдебно решение, в което се коментира за „тормоз“.

Счита се, че материалноправната и житейска логика в изявлението на ищецът несъмнено има и я отново се основава на факта, че „тормозът“ е форма на дискриминация, а дискриминацията по дефиниция винаги представлява неравно третиране.

Приема се, че искането за допълване е допустимо и основателно и като такова следва да бъде уважено.

С въззивните жалби и писмен отговор /наименуван възражение/ не са направени доказателствени искания.

Адв. У. – Искания и възражения по допълване на доклада нямам. Нямам доказателствени искания.

Юрк. Р. – Поддържам нашето становище. Нямам доказателствени искания.

Съдът счете делото за изяснено, затова

О П Р Е Д Е Л И :

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ:

Адв. У. : - Ув. окр. съдии, считам, че първоинстанционното решение е засегнато от всички пороци, които ние сме изложили. Моля само обективно да анализирате съдържанието на нашите жалби, да ги съпоставите с приложимия закон и считам, че единственият възможен извод при един такъв обективен анализ е тяхното уважаване.

Жалб. А.: - Представям писмени бележки. Изцяло поддържам доводите във въззивната жалба, която е против първоинстанционното решение. Считам, че е основателно за уважаване от настоящия състав и при допълнение и уточнение към въззивната жалба, прилагам и писмена защита, която се подкрепя към въззивната жалба за разширяване по смисъла на закона с правни норми, както от националното право, правото на ЕС, съгласно международните договори, които са ратифицирани международните договори от законодателното тяло на РБ се казва Народно събрание, съгласно чл. 5, ал. 4 от КРБ те са приложими от всички съдебни органи, от държавни и частни учреждения, вкл. и съгласно чл. 2 от ЗСВ съдът се ръководи от КРБ и принципите на ЗСВ за прилагане нормативните актове в йерархията на нормативните актове, като закони и подзаконови нормативни актове. В по-висока степен, спрямо единият нормативен акт, коя е с по-висока степен, спрямо другият нормативен акт се определя именно от КРБ във вр. със ЗСВ. Изцяло считам, че моят въззивна жалба и писмената защита, която сега представям са основателни за уважаване и за да отмените решението, което е постановил РС- Пазарджик в противоречие на материалния закон на РБ, вкл. и правото на ЕС, защото аз като пред съда се явявам не само като български гражданин, съгласно КРБ, а и като Европейски гражданин и си търся мои права и интереси от националните институции, от европейски институции, от националните съдилища и от Съда на ЕС. Настоящият състав да обърне внимание съгласно чл. 20 от Хартата на основните права, че всички хора са

равни преди закона, като европейски граждани, в това число и аз. Съгласно чл. 6, ал. 2 от КРБ изцяло се подкрепят от нашето вътрешно законодателство, че се простират всичките закони в страната, правото на ЕС и международните договори, че са равни всички хора граждани, които пребивават на територията на РБ пред закона равнопоставени, както български граждани или други граждани, които се третират от държавни или частни учреждения, за да са наравно положение. Поради липса на правила се определя вече непряка дискриминация. Съдът да обърне внимание, че аз считам, че за подстригване да има оборудвано помещение в затворите, съгласно наредбата за Министерството на здравеопазването необходимите прибори. Моля да отмените решението на Районен съд- Пазарджик и да се обърне внимание на двете въззивни жалби и да се уважи изцяло моето искане.

Юрк. Р.: - Ув. окр. съдии, считаме, че така предявената претенция от лишеният от свобода А. е неоснователна и остана недоказана. Срещу лишеният от свобода А. в Затвора – гр. Пазарджик не е прилагана форма никаква форма на пряка е непряка дискриминация под формата на привидни норми. Считам, че решението на РС- Пазарджик е законосъобразно, обосновано и без процесуални нарушения и като такова моля да бъде оставено в сила. Моля да приемете писмени бележки за всичко останало.

Съдът счете делото за разяснено, затова

О П Р Е Д Е Л И :

ПРИКЛЮЧВА устните състезания.

СЪОБЩАВА на страните, че ще обяви решението си в срок до 06.05.2022 год.

Протоколът се изготви в съдебно заседание, което приключи в 10:29 часа.

Председател: _____

Секретар: _____